

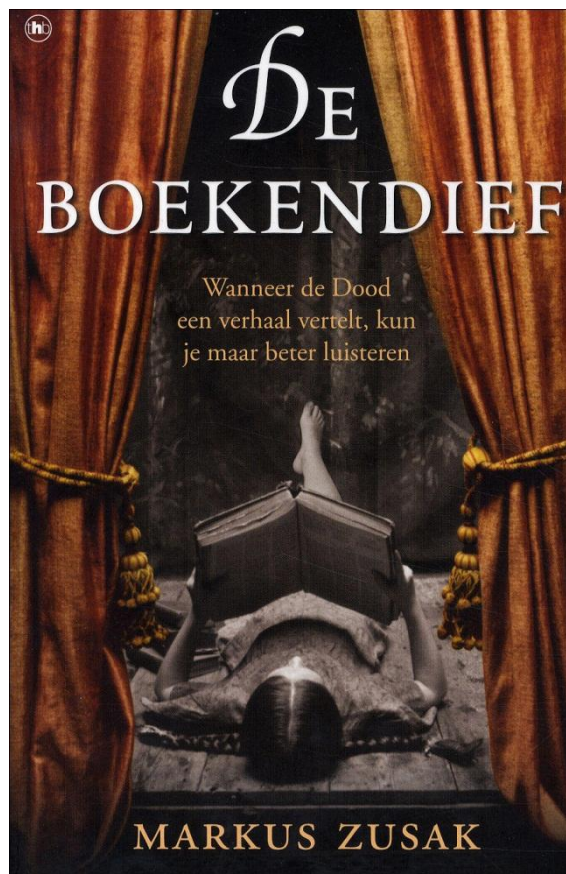
De Boekendief

Markus Zusak

Joni De Mol

Vrijdag 28 februari 2014

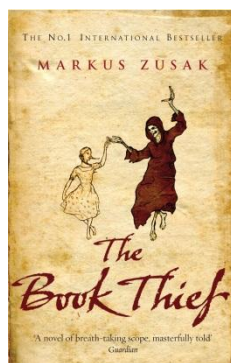
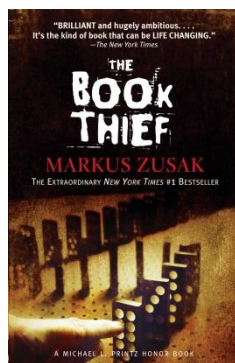
De Boekendief – Markus Zusak

De auteur

Markus Frank Zusak werd geboren in Sydney in Australië op 23 juni 1975. Zijn moeder kwam oorspronkelijk uit Duitsland en zijn vader uit Oostenrijk. Ze emigreerden naar Australië in de jaren vijftig. Naast schrijver geeft Zusak Engels in de middelbare school. Zusaks eerste boek, *The Underdog*; verscheen in 1999. Hij werkte er zeven jaar aan. Zusaks bekendste boek is *The Book Thief* (2005) dat op de eerste plaats in de bestsellerlijsten stond van Amazon.com. Zusak is getrouwd en heeft twee kinderen.

- *The Book Thief* (2006) - (Ned: *De Boekendief*, 2007)
- *Getting the Girl* (2003)
- *Fighting Ruben Wolfe* (2001) - (Ned: *De Vechter*, 2004)
- *I Am The Messenger* (2002) - (Ned: *De Boodschapper*, 2011)
- *When Dogs Cry* (2001)
- *The Underdog* (1999) - (Ned: *De Underdog*, 2003)

Inhoud

'De Boekendief' vertelt over de tweede wereldoorlog in de periode 1939-1943. Het bijzondere zit 'm in de verteller. In dit boek is de Dood aan het woord, een bevoorrechte getuige, zeker in oorlogstijd. Soms blijft een bepaald iemand het pad van de Dood kruisen en als het een speciaal iemand is, dan herkent de dood haar en in zeldzame gevallen raakt hij in de ban van die persoon. Zo iemand is Liesel Meminger. De eerste kennismaking van de Dood met Liesel was in de trein op weg naar het zuiden in januari 1939. Liesel is met haar moeder en zieke broertje op weg naar een pleeggezin. De vader van de kinderen was communist en daardoor staatsvijand. Het jongetje sterft en Liesel en haar moeder begraven hem in een klein stadje langs de spoorlijn. Een van de grafdelvers verliest een klein zwart boekje met als titel 'Het doodgravershandboek'. Liesel neemt het mee. Dat is de eerste stap in haar carrière als boekendief. Als ze ermee stopt, zal ze veertien boeken hebben, waarvan zes gestolen. In Molching, nabij München, wordt Liesel ondergebracht bij de familie Hubermann in de Himmelstrasse. Hans Hubermann is een zachte man, een huisschilder die naarmate de oorlog vordert

steeds minder werk krijgt. Hij is ook een goed accordeonspeler. Rosa Hubermann is een ruwe bolster met een heel zachte kern. Hun twee kinderen zijn de deur uit en ze maken plaats voor Liesel die op dat moment bijna tien jaar is. Liesel kan niet lezen en moet op school bij de kleuters zitten. 's Nachts heeft ze nachtmerries en ze plast in het begin vaak in bed. Hans komt haar dan troosten en leest voor uit 'Het doodgravershandboek'. Hij leert Liesel lezen en schrijven in de kelder op de muur. Ze is gebeten door woorden en leert zeer vlug. In de buurt speelt Liesel met de kinderen. Eén jongen, Rudy Steiner, is haar beste vriend. Het is ontroerend hoe Rudy er overal en altijd voor Liesel is. De kus waar hij zo naar verlangde zal hij postuum krijgen. Liesel is getuige van een boekverbranding en redt een boek uit de as. Hans, die in de eerste wereldoorlog vocht, moet niet hebben van het nazisme maar moet zeer voorzichtig zijn. Op een dag komt er een haveloze jongeman aankloppen. Het is de jood Max Vandenburg. Hans en de vader van Max vchten samen in de eerste wereldoorlog. Max' vader leerde Hans accordeon spelen voor hij sneuvelde. Hans ging de familie van zijn vriend opzoeken en zo kwam Max aan zijn adres. Max wordt onderduiker in de kelder van de Hubermanns. Liesel kan het bijzonder goed vinden met Max. Ze delen de liefde voor boeken. De burgemeestersvrouw waarbij Liesel de was ophaalt, weet van haar boekenliefde en laat haar binnen in haar bibliotheek. Een schatkamer waaruit Liesel enkele boeken zal stelen. De jodentransporten naar Dachau passeren door Molching. Hans, Liesel en Rudy kunnen hun weerzin moeilijk verbergen. Eén keer grijpt Max in en helpt een jood. Pas daarna beseft hij dat hij Max in gevaar gebracht heeft. Max moet weg en laat een boek achter dat hij voor Liesel geschreven heeft: 'De Woordschudder'. Enkele bladzijden en tekeningen eruit staan in dit boek tussen pagina's 453 en 460. Van dan af speurt Liesel alle transporten af op zoek naar Max. En op een keer zal ze hem zien. Hans wordt als straf opgeroepen om puin te ruimen in gebombardeerde Duitse steden. Die bombardementen worden steeds heviger en op een dag is de Himmelstraat aan de beurt. Het is dan dat de Dood haar boek 'De boekendief' vindt. Ondanks haar liefde voor boeken haat Liesel soms woorden die het mogelijk maken dat zoveel mensen iemand als Hitler kunnen volgen. Het boek bestaat uit negen delen en een epiloog. Het is even wennen aan de springerige stijl doorspekt met adjectieven en aan de vele voorspellingen, mededelingen en tussenzetsels. De gebeurtenissen waarbij de Dood afwezig was, haalt hij uit Liesels boek 'De Boekendief'. Het verhaal verspringt daardoor vaak van gezichtspunt. Het tijdverloop is niet chronologisch, het kan gaan van januari naar december en dan naar maart maar wel telkens binnen één jaar. Het verhaal van Liesel grijpt je sterk aan, de gruwelijke feiten worden vaak ironisch en dikwijls zelfs met humor beschreven. In dit boek komen naast de bekende griezels ook zoveel mooie mensen voor. Het zwarte oorlogsbeest wijkt terug voor de groeiende liefde tussen Rudy en Liesel. Voor de manier waarop Liesel bange mensen door voorlezen kalmeert in de schuilkelder. Voor Hans en Rosa en de familie Steiner, en Max en de burgemeestersvrouw en ... Dit is niet meteen een jeugdboek maar kan door ervaren lezers ouder dan zestien gelezen worden.

Personages

- Personages
- de Dood
- Liesel Meminger
- Rosa Hubermann
- Hans Hubermann

- Max Vandenburg
- Frau Holtzapfel
- Rudy Steiner
- Frau Diller
- Alex Steiner
- Hans Junior en Trudy Hubermann
- Ilsa Hermann, de burgemeestersvrouw

Verteltechniek

Het verhaal wordt verteld door de dood. Hij is een atypische verteller, in de zin dat hij zich niet aan de normale regels van de opbouw van een verhaal houdt. Hij verwijst vaak vooruit en verklapt al snel in het verhaal wat het lot van verschillende personages zal zijn. Soms vertelt hij iets expliciet: “Natuurlijk, ik ben een lomperik. Ik verpest het einde, niet alleen van het hele boek, maar in het bijzonder van dit gedeelte ervan. Ik heb je alvast twee gebeurtenissen verklapt, omdat ik er niet veel om geef om de spanning op te bouwen. Spanning verveelt me. Het vermoeit me. Ik weet al wat er gaat gebeuren en jij weet het ook. Het zijn de machinaties die ons naar dat punt leiden die mij boos maken, verwarren, interesseren en verbijsteren” (p. 255) Soms zijn zijn toespelingen vager, zoals bijvoorbeeld het moment waarop Liesel een boek van de brandstapel haalt: “want toen de boekendief haar tweede boek stal, speelden er niet alleen veel verschillende factoren een rol in haar honger om dit te doen, maar was het stelen zelf ook aanleiding voor de essentie van wat er nog te gebeuren stond. Het verschaft haar een plek om verder te gaan met boeken stelen” (p. 89). De burgemeestersvrouw ziet Liesel het boek immers stelen, en verschaft haar later makkelijke toegang tot haar bibliotheek om daar verder boeken te stelen.

Structuur

Het boek is in tien delen + een pro- en epiloog onderverdeeld. In de proloog stelt de dood zichzelf als verteller voor en vertelt hij hoe hij aan het verhaal van de boekendief gekomen is, in de epiloog wordt verteld wat er met Liesel gebeurde na de bombardementen op Molching. In de pro- en epiloog is de dood dus onze enige bron van informatie, terwijl in alle andere delen verteld wordt over wat Liesel zelf heeft meegemaakt en waarover ze in haar boek heeft geschreven.

Proloog: Een bergketen van puin

Deel een: Het Doodgravershandboek

Deel twee: Het Schouderophalen

Deel drie: Mein Kampf

Deel vier: De Staande Man

Deel vijf: De Fluit

Deel zes: De Dromendrager

Deel zeven: Het complete Duden woordenboek en thesaurus

Deel acht: De woordschudder

Deel negen: De laatste menselijke vreemdeling

Deel tien: De boekendief

Epiloog: De laatste kleur

Elk deel in het boek is verder in hoofdstukken verdeeld. Het verhaal wordt doorheen het volledige boek ook regelmatig onderbroken door stukjes tekst die vetgedrukt zijn en die algemene opmerkingen bevatten. De verhalen die Max schrijft en tekent op overschilderd papier uit *Mein Kampf* zijn ook zo weergegeven. Een mooi detail is dat sommige van de overschilderde woorden toch nog leesbaar zijn en wel degelijk uit de Engelse vertaling van *Mein Kampf* komen.

Thema's

- "De Boekendief is een boek over de troostende en vernielende kracht van woorden en verhalen."
(De morgen, 28 mei 2008)

- "Toen zij haar verhaal begon op te schrijven, vroeg zij zich af op welk moment de boeken en de woorden niet zomaar iets, maar alles waren gaan betekenen" (p. 36)
- "de woorden waren onderweg en zodra ze er waren, zou Liesel ze in haar handen houden als de wolken en ze uitwringen als de regen." (p. 85)
- "Zonder woorden was dit allemaal niet gebeurd. Zonder woorden was de Führer helemaal niets. Geen strompelende gevangenen, geen noodzaak voor woorden of wereldse trucjes om ons een beter gevoel te geven" (p. 527).
"Soon there was nothing but scraps of words littered between her legs and all around her. The words. Why did they have to exist? Without them, there wouldn't be any of this. Without words, the Führer was nothing. There would be no limping prisoners, no need for consolation or wordly tricks to make us feel better. What good were the words?" (p.525)
- "Ze was een meisje. In nazi-Duitsland. Hoe toepasselijk dat zij bezig was de macht van woorden te ontdekken" (p.156) .
- "DUDEN WOORDENBOEK BETEKENIS 7 Schweigen – stilte: het ontbreken van geluid of lawaai. Gerelateerde woorden: rust, kalmte, vrede. [...]Het bleef niet onopgemerkt dat het Duden Woordenboek volledig de plank missloeg, vooral wat betreft de gerelateerde woorden. Stilte was geen rust of kalmte, en al helemaal geen vrede (p.409).
- "Liesel las verder. Minstens twintig minuten lang draagt zij het verhaal voor. De kinderen werden gekalmeerd door haar stem en alle anderen zagen voor zich hoe de fluit wist te ontsnappen van de plek van het misdrijf. Liesel zag dat niet. De boekendief zag alleen de

techniek van de woorden – hun lichamen gestrand op het papier, neergeslagen opdat zij er overheen kon lopen” (p. 393)

- “Ze wilde iets zeggen, maar de beschikbare woorden waren te talrijk en te snel. Ze deed verschillende pogingen er een paar te pakken te krijgen, maar uiteindelijk was het de vrouw van de burgemeester die het initiatief nam” (p. 469)

- Tweede Wereldoorlog in nazi-Duitsland en gruwel in het algemeen:

- “Volgens mij kijken mensen wel graag naar een beetje verwoesting. Zandkastelen, kaartenhuizen, daar begint het al mee. De mens bezit een groot talent tot escaleren” (p. 116)

- Familiebanden, burens, vriendschap, liefde:

- Liesel en Rudy: als kinderen van tien sluiten Liesel en Rudy al vroeg in het verhaal vriendschap. Rudy wil graag door Liesel gekust worden, maar zij doet dit nooit. Tot Rudy omkomt bij de bombardementen: “Ze boog zich over hem heen en keek in zijn levenloze gezicht en toen kuste Liesel haar beste vriend Rudy Steiner zacht en oprecht op zijn lippen. Hij smaakte stoffig en zoet. Hij smaakte naar spijt in de schaduw van bomen en in de gloed van de pakkencollectie van een anarchist. Ze kuste hem lang en zacht en toen ze zich van hem losmaakte, legde ze nog even haar vingers op zijn mond” (pp. 542-543)
- “The only thing worse than a boy who hates you: a boy that loves you.”
- “A snowball in the face is surely the perfect beginning to a lasting friendship.”
- “If only she could be so oblivious again, to feel such love without knowing it, mistaking it for laughter.”
- “Hair the color of lemons,” Rudy read. His fingers touched the words. “You told him about me?”

At first, Liesel could not talk. Perhaps it was the sudden bumpiness of love she felt for him. Or had she always loved him? It's likely. Restricted as she was from speaking, she wanted him to kiss her. She wanted him to drag her hand across and pull her over. It didn't matter where. Her mouth, her neck, her cheek. Her skin was empty for it, waiting.

Years ago, when they'd raced on a muddy field, Rudy was a hastily assembled set of bones, with a jagged, rocky smile. In the trees this afternoon, he was a giver of bread and teddy bears. He was a triple Hitler Youth athletics champion. He was her best friend. And he was a month from his death.

Of course I told him about you,” Liesel said.”

“Often I wish this would all be over, Liesel, but then somehow you do something like walk down the basement steps with a snowman in your hands.”

- de dood:

- “Natuurlijk betekende oorlog dat er mensen doodgingen, maar het sloeg altijd even de grond onder iemands voeten weg wanneer het iemand was die ooit heel dichtbij had geleefd en geleefd” (p. 475).
- “A small but noteworthy note. I've seen so many young men over the years who think they're running at other young men. They are not. They are running at me.”

- “for some reason, dying men always ask the question they know the answer to. perhaps it's so they can die being right.”
- “No matter how many times she was told that she was loved, there was no recognition that the proof was in the abandonment.”
- “They say that war is death's best friend, but I must offer you a different point of view on that one. To me, war is like the new boss who expects the impossible. He stands over your shoulder repeating one thin, incessantly: 'Get it done, get it done.' So you work harder. You get the job done. The boss, however, does not thank you. He asks for more.”

- goed en slecht:

- “In later jaren zou hij een gever zijn van brood, geen steler – alweer een bewijs van het tegenstrijdige in de mens. Een beetje goed, een beetje slecht. Alleen water toevoegen” (p. 173)
- “Je stelt je de nazi's normaal gesproken niet als bijzonder vrolijk voor, maar deze man was dat wel” (p. 355)
- “Verdienden ze beter, deze mensen? Hoe velen van hen hadden actief anderen vervolgd, bedwelmend door Hitlers aanblik, citerend uit zijn woorden, zijn zinnen, zijn opus?” (p. 387)

Meer mooie citaten

- A Nice Thought. One was a book thief. The other stole the sky. (p.389)
- A Small Theory. People observe the colours of a day only at its beginnings and ends, but to me it's quite clear that a day merges through a multitude of shades and intonations, with each passing moment. A single *hour* can consist of thousands of different colours. Waxy yellows, cloud-spat blues. Murky darknesses. In my line of work, I make it a point to notice them.
- A Definition Not Found in the Dictionary. *Not-leaving*: An act of trust and love, often deciphered by children.

Recensies

“De Australiër Markus Zusak was tot deze roman bekend als gevierd jeugdschrijver en dat is hij in *De boekendief* ook wel gebleven. Hij vertelt het allemaal prachtig, zachtjes ook en hij laat altijd de zon schijnen in de drek. Dat doet Zusak graag met een veelheid aan adjectieven, als een verteller die goed begrepen wil worden. Zo is de hemel boven Molching niet enkel morsig; de hemel is 'morsig: koud en zwaar, glibberig en grauw.' Zusak heeft een schrandere trucje bedacht. Hij laat het vertellen over aan De Dood. Precies omdat De Dood best een aangename kerel is, vertedert hij en vertedert zijn verhaal. Zijn job, extra zwaar in de jaren '40-'45, lijkt hij niet zelf gekozen te hebben. Hij doet het voorzichtig: zielen verzamelen, ze veilig oppakken en wegbrengen. Hij doet het met liefde voor de mens, zegt hij. Daarom vertelt hij ons ook het verhaal van Liesel. 'Elk verhaal is een poging - een bovenmenselijke poging - om mij te bewijzen dat jullie, en jullie menselijke bestaan, het waard zijn.'"

Sentimenteel? Het valt niet te ontkennen, maar tijdens zijn beste momenten vertelt Zusak (of de dood) zijn verhaal heel puntig. Gevat. Ontwapenend vooral. Even ontwapenend als Rudy Steiner, die maar niet kan begrijpen waarom vader boos is als hij zich met roet insmeert en Jesse Owens imiteert.” (De Standaard, 8 februari 2008)

“Markus Zusak maakte een briljant geschreven en ingenieus bedacht cross-overboek, dat onlangs terecht met een Zilveren Zoen werd bekroond.” (De Morgen, 28 mei 2008)

“De Dood fungeert als bijzondere ik-verteller van Liesels relaas. Hij mengt zich af en toe in het verhaal met vooruitblikken en zijn visie op de gebeurtenissen. Ook de rest van het boek is origineel dankzij de vele definities, tekeningen en beschrijvingen van personen en situaties. Hierdoor wordt het verhaal ondanks het thema iets minder zwaar. Het boek leest snel door vanwege het niet al te moeilijke taalgebruik en de veelal korte zinnen. Dit is de eerste roman die de Australische schrijver voor volwassenen schreef.” (redactie fictierom Biblion Uitgeverij)

“Een aangrijpend boek over menselijkheid in een onmenselijke tijd.” Zin Magazine

“Verdiert een plaats op de plank naast Het dagboek van Anne Frank en Elie Wiesels Nacht.” USA Today

“Briljant en zeer ambitieus. Volwassenen zullen het schitterend vinden, maar het is ook een geweldige roman voor jongeren.” New York Times

“Een aangrijpend boek dat velen tot tranen toe zal roeren.” The Independent on Sunday

Meer informatie

Een uitgebreide analyse van *De boekendief* vind je hier (vanaf p.24):

http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/414/184/RUG01-001414184_2010_0001_AC.pdf

Interview met Markus Zusak over de film:

Markus Zusak

The author of *The Book Thief* explains why failure is his best friend, and why all writers tend to be loners

-
- Interview by **Sarah Kinson**
  - theguardian.com, Friday 28 March 2008 09.18 GMT
-

Markus Zusak: If someone wanted to be a runner, you don't tell them to think about running, you tell them to run. And the same simple idea applies to writing, I hope.

What was your favourite book as a child?

I loved a strange character called Grug. It was a whole series. Grug and the Big Red Apple, Grug and the Rainbow, Grug and the Green Paint, all by Ted Prior. I could describe him in more detail... Actually, I can't. Grug pretty much defies belief.

When you were growing up did you have books in your home?

I think we had just about every Doctor Seuss book available in Australia. My parents couldn't speak English when they came here, so it was important to them that their children at least had the chance to be good communicators, as well as good readers and writers of English. A lot of my childhood memories seem to have books in the picture.

Was there someone who got you interested in reading and/or writing?

My parents. The best part was that they never really forced the books down our throats. They just made sure that the books were there.

What made you want to write when you were starting out?

I wanted to be a writer when I was 16 and read the right books for me. It was that feeling of turning pages and not even realising it - I was so immersed in the world of each book. That was when I looked up from the pages and thought, "That's what I want to do with my life." I decided that I was going to be a writer and that nothing was going to stop me.

Do you find writing easy?

I find writing extremely difficult. I usually have to drag myself to my desk, mainly because I doubt myself. And it's getting harder because I want to improve with every book. Sometimes I guess it's best just to forget there's an audience and just write like no one will ever read it at all.

What makes you write now?

To me the question is always this: if a ray of light came out of the sky and said, "Your next book will never be published - would you still write it?" If the answer is yes, the book is worth writing.

What preparation do you do before writing?

I procrastinate in spades. In my defence, I also try to have all other distractions solved before I can concentrate on writing. My small theory is that to write for three hours, you need to feel like you have three days. To write for three days, you need to feel like you've got three weeks, and so on. Ultimately, though, it's the feeling in my stomach that's similar to the night before the school assignment is due...and you haven't started yet. That's my preparation.

Do you have a daily routine when you are writing?

I try to write in slabs. I aim for five hours in the morning, and a shorter period of time in the afternoon, early evening.

How do you survive being alone in your work so much of the time?

I think to be a writer you have to enjoy being alone. I was a loner as a teenager and was always drawn to characters in books and films who were at the fringes. It comes down to the difference between loneliness and aloneness. I guess we form relationships with the characters in the books. Again, it's that strange idea of believing it while you're writing it.

What was the best piece of advice given to you?

Probably that getting published was going to be very hard, and that it would take a lot of work, a lot of rejection and a lot of repeated attempts. That way you go in knowing what it will take, and there's more chance that you'll appreciate it if you're one of the lucky ones.

What advice would you give to new writers?

Don't be afraid to fail. I fail every day. I failed thousands of times writing *The Book Thief*, and that book now means everything to me. Of course, I have many doubts and fears about that book, too, but some of what I feel are the best ideas in it came to me when I was working away for apparently no result. Failure has been my best friend as a writer. It tests you, to see if you have what it takes to see it through.

Is there a secret to writing?

The best ideas come to you when you're sitting down, working. That's when most of the breakthroughs occur - simply by doing the work. If someone wanted to be a runner, you don't tell them to think about running, you tell them to run. And the same simple idea applies to writing, I hope.

What are you working on now?

I'm writing a book called Bridge of Clay - about a boy building a bridge and wanting it to be perfect. He wants to achieve greatness with this bridge, and the question is whether it will survive when the river floods. That's all I can say about it for now - not out of secrecy, but you just don't know what direction a book is going to take, no matter how well you've planned.

Markus Zusak: The Book Thief film's biggest hurdle was Death

Markus Zusak, author of bestselling novel The Book Thief, answers questions from Guardian children's books site members about the film of his book, which is released this week

-
- [Michelle Pauli](#)
  - theguardian.com, Tuesday 25 February 2014 08.39 GMT
-

Sophie Nélisse as Liesel with Geoffrey Rush as her foster father Hans Hubermann in a scene from The Book Thief. Photograph: Jules Heath/AP

How did you respond to the news that your book was being adapted, when did the feeling settle in?

When I found out that the film was going to be signed up I thought that it was never going to be made – everyone says that. So I thought that's what would happen and I turned out to be totally wrong. So the feeling didn't really settle in until I found out last year that they were filming in Berlin. That was a shock! And then I thought, right, now I can start worrying...but I never really worried as you can't worry about things you can't control. So I just enjoyed what was happening at every stage.

How involved have you been in the film?

It took three years of constant work and (happy) struggle to finish writing the book. By the end I was a complete mess but I was also very happy and that's the perfect state to finish a book in. I realised that to then try to break the book into little pieces and write a screenplay would have been too much – it would actually have been heartbreaking – and I wanted to start writing a new book. So the only credit I can take for the film is that when they were really struggling to find the right character to play Liesel, the main character, it so happens that one of the only films I saw in 2012 was *Monsieur Lazhar* with Sophie Nélisse and I said to my wife that that girl would be great. She said that I should tell the producers. Such common sense! So we did and they ended up asking her to take the role. It only struck me recently that there is a justice in that it took the writer of the novel to find the girl to play the main part. I like that.

Which part of the book (character, event, place, etc) were you most concerned with representing well on film?

I think that, knowing that the most important part of any story is the ending, I probably thought most about what was going to happen at the end. Interestingly, while essentially the same things happen in the ending of the film and the book, they couldn't be more different in the way it was done. In the book the ending is years and years later and she ends up in Sydney whereas in the film it's New York. That's the difference between an Australian writing a novel and a film produced by Americans. Those things help you see the difference between the book and the film, and to distinguish the two things as separate, as different pieces of work.

Which scene are you looking forward to seeing most? And how is the (bad) language in the book being handled?

The scene I was looking forward to seeing the most was probably the incident in which Rudy paints his face black with charcoal and runs the 100 metres at the local football grounds, in honour of his idol the African-American Olympic hero Jesse Owens. When I was writing the book that was a moment that fell into my lap and made Rudy into my favourite character.

As for the language, the book is not a "PG" but the film does have a PG rating and the language is lighter in the film than in the book. It's not a problem for me – I like that there are differences and, again, it does distinguish them as two separate things and that's not because I want to distance myself from the film but you want something like that to have it's own life. A film is not about simply delivering the book – if you want that you should sit in a room and let someone read the book to you.

How do you film a narration by Death and how well that is cinematically achieved?

The biggest hurdle for the film-makers was what to do with Death. In the book, and it makes me so grateful to be a writer of books, you make it all happen on the page and it costs nothing. In the film the hardest decision was whether to have someone on screen or not. Effectively, in a book 99% of the book is voiceover with dialogue in between. You just can't do that in a film. So the first thing they had to do was pare back Death and try to achieve that effect in different way, such as quite high camera angles. Choosing the right voice was another issue and I didn't envy them that task! Every reader of the book has their own version of Death and its voice – in my case, Death speaks in an Australian accent.

My parents recommended the book to me. Was it written/published for children?

No, because I thought it would be my least successful book and nobody would buy it! Now I don't write for any category. Now I just try to write someone's favourite book. If you don't try to do that you shouldn't bother writing. And there are so many great books in the world, it's no disgrace if you fall short of that. You still make that attempt and that's a much better ambition to have.

Should I read the book before seeing the film?

I'm not a purist in that way at all. Lots of readers say they have to read the book first but I quite like to do it the other way round. In most cases when people see the film of a book they've read they say the book's better, usually, so I think there's less chance of disappointment when you do it the other way round. A film is just two hours and so there's more time in a book to go into different areas - it's a bit like coming across this vast new country with more treasures to be explored with greater depth. Either way is fine with me! I wouldn't swap the readers of this book for any other readers on the world, this book has found the right readers. I'm very lucky with that.

What impact has making the film had on your writing? Has it been a distraction?

It has had an impact. I haven't been able to work on a book for about the last three months. It's made me more grateful for my job as a writer of novels. I see how complicated it is to make a film and how many people are involved and I love the fact that I get to sit in a room on my own and the set costs nothing and the actors cost nothing and I'm the director and it's so simple. You just need a pen and paper to make a book. You don't need a huge budget or a gaffer or a best boy...

How do you hope that people will feel when they walk out of the film?

That's a hard one as I would never presume to tell people how they should feel. On the whole, I hope they feel like ... in this case I would focus on the performances. I hope they feel and understand how that group of actors felt about this story and each other. I think you can see how much they love and got on with each other. When I went on the set for a couple of days, that's all I cared about – how happy everyone was. They all grew to love each other and I think that comes through and I hope that's what people come away with.